

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

COSES DE FORASTÉS.

Dimars passat va fé vuyt dies qu' un des periòdichs de Palma, el *Demócrata*, parlant d'un llibre qu' ha publicat el doctó Pulido Fernandez sobre una expedició que va fé à ses Còves d' Artá, se quexava de que aquest seño doctó hagués dites de passada tres ò quatre mentides. Li retreya, entre altres còses, s' havè dit qu' es carrés d' Artá eran estrets y ennegrehits; y que en tota la vila no li era possible à un forasté trobá altre còsa (pagant y agraïnt,) més que foch, aygo calenta, òli, un parey d' òus y qualche tomátiga estentissa.

Si no es més qu' axò, de pòca còsa s' ha espantat el *Demócrata*. Jò n' hi vuy fé sebre de millós.

Avesat com estich à replegá tot quant ensum que s' escriu y se publica referent à Mallorca, tench una partida de *Viatges* fets à sa nòstra illa, y entre ells n' hi ha qualcun de piñòl vermey. Dos ò tres s' en han escrits que may seràn pròu alabats, com son es den Piferer, (*Recuerdos y Bellezas de España*,) y aquell altre den Cortada; però darrera aquests en vénen d' altres que... ¡fíys meus! no vos dich res: vòltros mateixos judicarèu aré pe' sa mòstra.

A fi de no allargá massa sa rondaya, avuy no'n retreuré sino un d' es qu' han sortit à llum derrerament. Forma part d' una obra de *lujo* plena d' estampes y gravats, (4 toms *in-folio*), colecció de viatges qu' amb so titol de *El Mundo en la mano* se publicava, fa dos anys, à Barcelona. Entre una multitud de expedicions y exides per ses cinch parts del mon (*texto de los más célebres viajeros*), que jò fuyetjava à ratos perduts, me top à lo milló amb un *Viaje à Mallorca*, escrit per un seño que s' hi firma *Luis de la Fuente*.

A primera vista ja se veu que no pre-tén de cames primes tant com altres, perque primerament no's titula *Doctor*, y llavò també perque en parlá de cèrtes còses, en es séu viatge, diu: «Jò, à n' axò nq heu he vist, però m' ho han contat: are

si no es vé, jò no'n tench sa culpa.» ¡Va-ja!... Sempre es un consòl!

Ydò vorèu qu' aquest seño Don Lluís parla de ses còses qu' ha vistes y observades trescant per tot Mallorca, y entre moltes d' exactes y bastant ben escrites, en conta y en diu unes quantes que merexen posarles à dins vaseta. Si jò are les vos traduhia en bòn mallorquí, per ventura creuriau que les desfigur y que som pòch exacte. Per axò mateix, no faré més que copiarles en castellá, sense afegirles ni llevarles punt ni coma.

Comensa fent grans alabanses de Ciutat, y diu que té trassa de «*reina ceñida con un cinturón de altas murallas, miresela por donde quiera*,» però que de bell de dia y tot, «*la animacion es tan poca y es tan perfecto el silencio de su recinto, que el transeunte recorre á veces calles enteras sin oír más que el ruido seco de sus propias pisadas*.»

Ah! olvidava lo milló. No cregueu qu' aquest viatge sia fet y escrit de molt de temps enrera, sino d' arc fa molt pòch; y en pròva d' axò, que parla des Carril, y de lo que s' Archiduch ha fet à Miramar, y de sa questió Tarongí. Ses cartes duen sa fetxa d' Agost de 1877.

També hey ha qu' advertí qu' es Viatge, de més à més, va ilustrat amb tres estampes: una molt xerèca que vòl essè una vista de Palma; sa segona que abaix diu *Mallorquina*, y figura una dòna asseguda demunt un peñal dins sa garri-ga, amb gipó que té mánigues amples que li penjan, amb una tela com un llensolet que li tapa cap y còll, y amb unes bònes bracerols; y sa tercera que abaix diu *Traje típico mallorquín*, y figura un amo pagés amb calsons amb bufes y un bòn capell de trona. Are parl' formal. Si no' u creys, jò vos ho puch fé tocá amb ses mans; veniuho à veure.

Parla Don Lluís de ses iglesies de Palma, comensant per la Sèu, y descriu lo més notable de cada una. Llavò, com à consecucència natural, vé à parlá des capellans, y allà va sa primera: «*A juzgar por lo que he tenido ocasion de ver, recorriendo las calles de Palma á ciertas horas de la mañana, dudo mucho que*

otra poblacion alguna de España cuente relativamente un número igual de sacerdotes. No he podido proporcionarme una estadística completa, apesar de las gestiones que he practicado al efecto; pero si no yerran mis cálculos, apoyados en muy verídicos informes, no bajarán de unos dos mil los eclesiásticos que hay en Palma. ¡Un sacerdote por cada veinticinco habitantes!» ¡¡Aboca!!... Una de de dues: ò à Don Lluís es municipals y tot li devian parexe capellans, ò bé era curt de vista, y per trescá Ciutat havia manllavades ses uyeres à un nèo.

Llavò parlant de sa Llonja y d' es comers, diu: «*Los comerciantes de esta plaza tratan de sus negocios en los cafetines y tabernuchos, cuando no lo hacen, sin gastar tantas cumplimientos, sobre el mismo muelle, bajo los rayos de un sol abrasador é insoportable. Este solo detalle pinta al vivo la decadencia comercial de esta plaza*.» Segons vetx, aquest sant hòmo s' en degué aná de Mallorca sense havè feta una volteta per Cort y ses Copiñes. També s' ha de tení en conte que llavò encare no havia sortit *El Violon* (que sia al còl.)

Un poch més avall, troba que «*los alrededores de Palma convidan al deleite de la vista y de la imaginacion; difícilmente se hallará nada más pintoresco y alegre*.» ¡Idò! y el *Demócrata* la setmana passada, parlant de *zonas* militars, se quexava amèrgament de que la gent de Ciutat «*ha tenido que situarse fuera del alcance de cañon, y sobre terrenos estériles y pobres ha gastado millones que embellecerian los alrededores de Palma, que hoy conservan impresos la pobreza y el abandono á que la ha sujeta-do con su cerco de hierro la ridícula zona militar*.» ¡Si el *Demócrata* no sab que's pesca! 'Xau parlá Don Lluís.

Segueix escriguent d' una época en que tots es seños de sa noblesa mallorquina se fèren comerciants y navieros; y llavò, tractant de la pagesia, y com pròu ha alabat sa truñella de ses dones, diu que ses atlòtes pageses, *en tésis general*, de cada dèu n' hi ha nòu que son molt guapes, però que duen es pèus bruts.

Jò are ja'n vetx una partida de bergantelles que si'l tenian pròp à Don Lluís, amb axò no més, ja ferian bò enflocarli un esplet de pessigades y qualque còsa més. Però, ¡ay Deu, atlotetes! tot allò no es res, en comparació de lo qu'are vé.

Llegiu, fietes, axò que diu més avall: «*El amor hace estragos en la isla: las relaciones entre dos amantes pasan de intimas, sin que sobre ello se fije siquiera la atención de esos vecinos suspicaces y murmuradores que nunca faltan en otras comarcas. No favorecen poco esta especie de relajación (!!!) los besos entre personas de distinto sexo, que son aquí moneda corriente de las relaciones sociales; las fiestas y expansiones nocturnas à que, cediendo à la frescura del ambiente, se muestran tan aficionados estos habitantes, y finalmente el irresistible influjo del clima meridional. Pero de estos excesos no debe culparse à la liviandad, sino à un desmesurado cariño, à un deliquio amoroso.....*»

Bòno; sense passà més envant, ¿trobau que basta axò per mòstra?

No allarguem pus, per no havè de reitreure també sa Geografia que estudian de *texto* à s' Escola d' Engiñes, que parlant de ses Balears, diu que son «*unas islas en estado semi-salvaje.*»

Ja veu amb axò el *Demócrata* que no hey ha motiu de prende tan à mal ses quatre mentidètxes que sobre Artà haja pogut di' el doctó Pulido Fernandez.

Axò ni'n pren còm allò que diuen: à un negat ja no li vé à cent canes d' aygo.

PERE MATEU.

VAGUERIA.

—Miraníus, no téngues vèssa,
Pren sa plometa aviat,
Y engirgola quatre gloses
P' es téus lectors ignorants.

Miraníus, féles alegres,
Més devertides que may,
Perque mentres les llegecan,
L' IGNORANCIA no 'ls embaf.

Espedeix, y no boyetjes,
No fos còsa qu'arribás
Es dissapte, y es fuy de gloses
Se trobás encare en blanch.

—Bòno, bòno, no'm deu pressa,
En diumenge mos trobam,
Y de fé feyna en diumenge,
Lo qu' es jò no m' en agrad'.

—Per ses gloses de dissapte
Meèm per hon li pegarás.

—Vorém, vorém: axò es còsa
Que may del mon m' ha apurat.

—¿Quina en téns ja de pensada?
Digues, digues.—'Xaume está;
Encare es lluny es dissapte
Per atrafegarse tant.

—Pero bòno, ¿no'm dirías
Un poch de lo que't deman?

—Ja'n parlarém horabaxa;
Per are, duch altre ram.
—Ben fet: empero ses gloses...
—Descansau, no faltarán.
—Sempre he dit qu' es dilluns era
Un mal dia per glosá!

—Supòs qu' ahí no venguéres
Hora d' aná à passetjá,
Per enllestí sa glosada.

—Ydò no: vos heu errat.

—¿Que vol dí! ¿que no están llestes?
Jò qui les vench à cercá...

Vaja, vaja, tu m' enganas;
Trèu ses gloses aviat.

—¿Bò estich jò, qu' anit passada
Dejorn me vatx retirá
Per ferles, y em tròb visites
Fins à les deu y tres quarts.

Jò volia fé vetllada,
Pero sa sòn me gosá:
—Sempre he dit qu' era un mal dia
Per fé gloses, es dimars!

—Miraníus, ja som dimecres;
Pensey bé, si hi vols pensá:
Ja es hora de fé es téus contes.

—No, lo qu' es avuy les fas.

—¿No'm vòls dí encara una mica
Per quin cap l' has d' enfilá?

—¿Qu' es adagi?—Res d' adagis.

—¿Ydò, costums populars?

—Tampoch.—¿Lleña à ses atlotes
Y à n' es pollos empulats?

—Xau fé: demá à n' aquesta hora
Vos treuréu es gat d' es sach.

—Idò fins demá.—A reveure.
—Tamps ha qu' heu tench observat
Lo dolent qu' es un dimecres
Per fé gloses ben llampants!

—¿Vengan!—¿Qué, vengan?—¿Ses gloses!

—¿Ah! no hey havia pensat:

Teniu rahó que ja es hora.

—¿Y encare axí mos trobam?

—Si tu de mí t' afalconas,

Digueu cla, y estan cabals.

—No es axò, sino qu' un homo

Devegades va encenyat.

Creysme, ja les tench mitx fetes,

Que just faltan acabá:

Fèys es vespre una passada...

—¿Y estarán llestes?—Formal.

No'm colgaré que no hey estigan,

Y si es subèch m' agafás,

Demá dematí en la fresca,

En nom del Pare,... ¡y en paus!

—Vatmos t' aquí en bon divenres.

—¿Per axò vos reitgirau?

—Segons vetx, are aquest número
Sense gloses anirá.

—¿Ca, homo!—¿Idò, y ses gloses?

—¿Vos que sols no heu reparat

Qu' entre vos y jò les feyem

Com qui no n' es?—¿Com y quant?

—Cada dia com veniau

A poñí y á salomá

M' aydáuven á fé ses gloses

Que'm tenian apurat.

—Bé, pero axò, una vegada

Encare pase.—¿Está clá!

—¿Qu' es dilluns estaran fetes

Vos promet d' ayuy envant!

MIRANÍUS.

À LA OPINIÓ.

(DIARI.)

Suposám que penedida d'haversé pro-passada amb L' IGNORANCIA, ridiculisant-la devant es séus lectors, avuy fá vuyt dies que la señora *Opinió* mos dedicá un article *in capite*; (*¡Ay idò!*) però, amb so pòch escrúpul amb à que sòl vendre gat per llebra, pretenia fermos veure lo blanch negre, diguent, entre altres beneitures, que s' Autoritat eclesiástica es s' *única responsable* d' ets abusos que denunciárem sobre sa processó des Dijos Sant.

De mòdo que quant ses caperutxes (moltes de les quals han duyt barret de prebe bort) tiran confits à ses fadrines ò entran à beure à ses tavèrnes, es municipals y empleats de policia han de fé es papé d' *objèctes d' art* que ses Autoritats civils fan passetjá per goig des pòble,... ¡y es sacerdots, trencant es *Miserère*, han de posá retgit à n' aquella casta de cabrum? *Risum teneatis*.

Diu que vá de bona fé, (heu creym perqu' ella heu diu) y mos desafia, (¡fòra bregues!) y califica de *ociosa* sa darrera estròfa des *versos volterians*, (¡jamarra!) que no li convenia traduhí per fé caure bé allò de que mos passavem à n' es séu camp....

Diu que no acostuma judicá de *internis*, ella que publica un inventari des nòstros ideals... ¡Ja som diferents ferm! nòstros judicam (*ex cathedra*) que l' *Opinió*, amb aquest assumto y amb molts d' altres, fingintse devòta, escriu inspirada per un esperit que no té res de sant.

Diu que l' hem ofesa... ¿perque li tornárem sa pilòta à n' es jòch?... Nòstros no mos ofenguérem quant, plena de caritat possibilista, mos titulava *curas de levita* y negociants amb sa religió. A una terra ahont tots mos conexem, comare *Opinió*, aquests dictèris cauen demunt qui los vomita.

Diu que sab de quin lleñam son es de la nòstra: (sí qu' es sebre molt.) Nòstros no més sospitam de quina argila surten ella y tots los séus.

Una explicació y acabam.

Es mot *llibertinatge* volguérem emprar-lo per llibertat desenfreida en sos escrits periodistichs; y si aquesta falta cometérem estampant sa paraula *fressa* aplicada à ses caperutxes, ¡quina's deu trobá sa consciència de l' *Opinió* que à roy seguit empra sa llibertat untada de fèl contra la *gente negra*!

Y posam punt aquí per no cansá es lectors.

UN CATÒLICH DEMÒCRATA.

QUESTIÓ JURÍDICA.

Conta s' historia qu' hey hagué un sol·lerich qu' arrendá una possessió, y, en es pactes de s' arrendament, es señó li posá que no poria pasturá cabres dins es llòch, baix de pena de pagá es perjudicis. Es nòu amo pren possessòri, comensa à llaurá, paga sa primera tèrsa, y es señó ben content. L' amo se trobá enganat y tractá de desferse des trunfos.

Un dia de bòn matí es garrigué se presentá à n' es señó, amb un pam de llengo defora y fent manotades y espants, li digué:

—¡Señó! ¿No deya voce-mercè que no volia cabres dins es llòch, y que l' amo estava privat de posarnhi?

—Y es ben cèrt. ¿Que n' hi ha posades?

—Més de cent.

—¡Aquesta si qu' es blava! Ves à sa possessió, y digués à l' amo que venga. Veurem còm es axò.

L' endemà se presentá l' amo fent es desentès, à veure es señó que volia, y aquest enfadat, li digué:

—¿Còm estám aquí? ¿No tractárem jò y vos que no haviau de posá cabres dins es llòch?

—Si, señó.

—¿Y perquè n' hi heu posades?

—Voce-mercè tendrá ke perduná. L' han enganat. No n' hi he pusada kap.

—¿Que vòl dí? Si s' garrigué es vengut apòsta per dirrho.

—Es garrigué dirá lu ke vuldrá. Jò nu he faltat en es pactes de s' arrendament. Dins es llòch no hey ha kap cabra. Si no creu en mi, ke venga y heu tucará en ses mans.

—Bé. Anau. Demá mos veurém.

—Bon dia tenga.

Es dia siguent, es señó se presenta en es llòch, y antes d' arribá ja sentia es picaròls de sa guarda de cabrum qui no dexava res per vert.

—¡L' amo! ¿No digueren que no havia posat cabres dins es llòch?

—Si, señó, ke hu valx dí; y som es matex.

—¿Y que son aquests animals qui pasturan per dins s' olivá?

—Señó, son bochs. Voce-mercè no més me privá de posarnhi cabres y no n' hi ha kap. No l' hi he faltat en res.

Y ja los tenim embolicats, y devés Sant Antoni falta gent.

¿Qui goná sa pretensió?

Es sol·lerich. ¡Mirau per bont l' enfilá! Per plets son el reverent dimòni. Y tenia rahó. Es bochs no son cabres, ni es bous son vaques. Servesca d' advertencia.

EL SEN PINOX.

GLOSA DE TOT L' AÑY.

Fret sòl essé es Jané
Y es Febré per lo semblant;
Es Mars plòu de tant en quant,
Y per 'Bril s' aygo cau bè.
De Matx m' apareyaré
Y en entrá es Juñy segaré;
Dins es Juriól batré
Y passaré l' obra envant.
D' Agost, figures menjaré
Per entrá gras à Setembre,
D' Octubre vatx à Novembre
Y à Decembre acabaré,
Y gracias à Déu faré
Còm he cumplit aquest any,
Y si no reb ningun dañy,
Un altre en comensaré.

XEREMIADES.

Sa Comissió de defensa contra sa Filoxera, formada per iniciativa individual, s' es tornada reuní aquesta setmana, y además de varies còses qu' ha acordades sobre es séu objecte principal, ha manifestat també sa ideá de fundá un Banch mallorquí agrícola, per favorí en tot lo possible ets interessos des nostros conradós.

Aplaudim molt sa ideá, y confiam en que ses dignes persones que l' han concebuda sabrán dur-la á port d' una manera profitosa y ben entesa.

* *

S' Alcalde es es cap des pòble y per axò govèrna es pòble y l' encamina per allá ahont vòl, donantli exemple.

Si es qui govèrnan y van devant es pòble servan es llum dret y donan bòn exemple, gran còsa es y digna de alabansa.

Tot axò heu venim à dí perque hem sabut que s' Alcalde de Palma ha dextat aná es seus dependents de policia à compli en la parròquia, sense dexá descuydat es bòn servici de sa nòstra capital.

Axò, qu' un' altre temps no tendria res d' extraordinari, en temps nòstro heu es; pues desgraciadament son pòchs ets hòmos que s' cuydan d' escurá de tant en tant sa séua conciència.

Nòstros aplaudim es zèl de sa nòstra autoritat municipal, que malavetja confía sa guarda dets ciutadans catòlics à municipals y serenos de bona conducta y observadós des preceptes de la Iglesia.

Y à propòsit còls: Desitjariam sebre si es pòbres empleats des Ferro-carril que de cap à cap d' any se fan la vida fòra de poblat, han obtengut un dia de llecèncià per podè compli es precepte pasqual.

Qualcun n' hi deu havè que, amb pesar séu, ha un parey d' anys que no ha

oida missa, ni un mot de s' Evangeli...

Bé es veritat qu' es *postes* telegráfichs tampòch hey van; emperò nòstros feym gran diferèncià entre un racional y un tronch de pí.

* *

Ses funcions d' ópera d' es Teatro han comensat amb bòn pèu, y fins are van envant sense res de nòu, llevat de qualque ensopegadeta.

S' empresa ha tengut es *disgust* d' havè de posà en es cartells: *Queda cerrado el abono*.

Are amb n' Ordinas, la còsa trempará de bòn de veres. Ja vos dich jò que serà còsa d' anarhi.

* *

Pareix que dalt la Sala hey torna havè una mica de mar gròssa.

Axò deu dependí de ses *sanche* noves, are que entram à sa primavera. ¡No sería mala bèrba qu' un dia qualsevòl es Retgidós s' enfadassen fort, y amb un moment de furia, tirassen es barret dins es foch y fugissen correns.

¡Déu fassés, y menjaríam dátils!

* *

Hem sabut també qu' es menestrals que trabayaren per adorná es Teatro, al cap derré han cobrat.

Molt bé ha fet sa Diputació Provincial estingint aquets deutes; pues era còsa trista y botxornosa que mos dever-tissem, mentres aquells industrials passavan tal vegada es seus apuros.

Abans de maná feynes de pur *lujo*, convè teni es doblés contats dins es calax; sino que no se fassin.

* *

Es cans tornan aná à llòure qu' es un gust (volem dí: un disgust). D' ensá que Don Andréu se retirá, de cada dia veym més animals d' aquells en mitx de ses *presones*.

Y lo pitjó de tot es qu' hey ha bregues y mossegades molt sovint.

Nòstros heu hem vist; no mos ho han contat. S' altre dia dos cans, que jugaven saltatjant, tomaren una dòna veyá, que se fé un mal breveròl.

S' altre dia un cá esquejá es calsons à un señó, que ¡ses derrereres que tenia!

S' altre dia un cá encetá un' anca à un ninet de sobre sis anys.

S' altre dia un cá de bòu que duya morral, n' envestí à un de vadella que no n' duya, y hey hagué brega gratis y per llarch.

S' altre dia... Señó Alcalde, ja seguirém dissapte qui vé, perque no tenim llòch per dirrho tot avuy.

* *

En es carré d' en Martí Feliu hey ha un parey de volades de teulades que fan pò. Es xebrons podrits, ses pòsts xapades, fòrsa d' esmorrells y teules que pen-

jan; val'aquí lo que pòt veure qualsevòl que s'hi atur alsant es cap.

Ses nòves Ordenances municipals venen à dí còsa sobre aquest assunt; y nòltros heu recordám à n'es qui los pertòca posarhi esment, per evità desgracies.

Valga per primera amonestació.

Hem vist unes cayeres enllistonades que pòsan en ets abres que pareix que sembran per la Ràmbra.

La veritat: no hem vist ningú qu'en tregués dibuxos.

COVERBOS.

Es dissapte de Nadal à vespre, amb un fret qui pelava, arribá un marxando à un hostal.

Entrá es mul dins s'estable, y llavò s'en aná tot enradat à sa cuyna, per prende un bon escaufó. Però estava sa cuyna tan plena de gent, que no hey havia medi d'arrambarse à n'es fòch d'una hora lluny.

Llavò à n'es marxando li vengué una idea:

—L'amo, (digué à s'hostalé,) fregiu un parey d'ous, y duyslos à n'es mul.

—Y are! ¿Que s'en agrada d'ous frits es vostro mul?

—Ja's de rahó que s'en agrada!

Còm sentiren axò, tots es qui s'escaufavan ja varen essè partits cap à s'estable, per veure aquell cas estrany d'un mul afectat d'ous frits. Mentres tant es marxando s'arrambá à n'es fòch, y s'escaufá sense cap nòsa.

Torna comparexe tothom amb s'hostalé:

—Es vostro mul no'n vòl d'ous, en via ninguna. Ja trobava jò qu'axò de volé ous...

—¿De bon de veres no'n vòl?

—Qu'ha de volé, *hombre!*

—Ydò, no res, pitjó per ell: dassau, ja los mie menjaré jò.

A un atlòt jove qu'havia conseguit un empleo d'es Govern, à lo milló el me dexàren cessant.

El pobre plorá, cridá y s'enfadá fins à n'es punt que li sentiren dí, tot enfurit, qu'aquella injusticia que li feyan per ventura costaria la vida à més d'un y à més de dos.

Es Governadó el fé comparexe, y li digué:

—Vamos à veure: ¿que significan aquestes amenasses que vosté fa?

—Jò no he amenassat ningú, (respongué es jove.)

—¿Ydò qu'ha volgut significá amb ses paraules que li han sentides?

—Jò no he volgut significá altre còsa

sino que s'haverme llevat s'empleo, are per ventura será causa de que'm posaré à estudiá de metje.

Un foravilè de per devés Campòs sentia parlá d'un homo qu'havia arribat à n'es cent anys y encare s'agontava ben bo y ben trempat.

—¡Vaja un momo! (deya ell,) ¿y que son cent anys? Si es padrí nostro no se fos mort, l'hora d'are ja'n tendria devés cent trenta vuyt. Sino que justament se va morí, antany en temps de batre.

Un pollo d'aquests elegants que tot lo dia se contemplán, entrá à una botiga à comprarse uns guants.

Còm hagué triat mitja hora, à la fi s'en posá uns, los pagá, y digué llavò à sa guanteria:

—Fassa favó d'un miray.

—¿Y que l'ha de fé à n'es miray?

—Per veure si aquests guants me cauen bé.

La setmana pasada, s'en entrá un subjecte molt resolt dins una barberia.

S'assèu, l'ensabonan per afeytarlo, y mentres es barbé se passava es rahó p'es call de sa ma, l'homo repara un calendari *americano* penjat su-ran d'es miray, y llegeix *vièrnes*.

S'axeca tot rebent y se renta es sabó dins una ribella.

—¿Y are? (pregunta es barbé sorprés.)

—Ah! no, no, (li respon aquell,) jò no hey pensava, ni hey havia caygut. Lo qu'es en divenres, à mí ningú m'afayta. Estigau hò.

Pareix impossible, ¿eh?—Idò es veynat de can Rotgé vos ne darán rahó.

Un avaro habitava una casa veyra, poch segura. Obligat à triá entre es perill de que li entrassen lladres, y es gastó d'havè de mantení un ca que vigilas, ¿may diriau quina la va fé? Va aprende de lladrá.

Pero, joh desdixta! A n'es pochs dies, rebé un billet de sa contribució qu'havian posada sobre es cans, y l'homo s'escusá diguent:

—Perdonau per aquesta vegada, senñoret, no'n fassen pagá, y digau à la Sala que jò li promet d'avuy endevant que no tornaré lladrá pus. Si'm roban, paciència.

A un tòrt li deya un faceto:

—Homo, tu ets tòrt perque vols.

—¿Com es are? y que vols qu'hey fassa?

—Psí!.... trèute s'altre uy, y acabas d'esserhó.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—S'hereu té es bossí més gròs.

SEMBLANSES.—1. En que té brassos.

2. En que té ferros.

3. En que té bens.

4. En que té cap y no té pèus.

QUADRAT.—Aram-Roma-Amor-Mare.

PREGUNTES.—1. La mar.

2. Un barbé.

3. Es fòch.

FUGA.—Allà ahon no hey ha, el Rey hey pèrd.

ENDEVINAYA.—Un molinè d'aygo.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Papays, Lau-Tibicriste y Un Punxa engegat.

Deu:—A. C. I. T., Un Sardiné Festetjadis,

Ateleuquim, Aqueda, Un Signor Russo y Un Oficial sense empleo.

Nòu:—Trichina, Pere Pera y Macarroni.

Vuyt:—Tres Torrapipes, Boteta y Pere Paret.

Y una no més:—Serolet, Cupido y Panfantell.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla s'ayre à un çaramull de bombas?
2. ¿Y un uy à una miloca?
3. ¿Y una treseta à n'es carré del Sant Cristo Vert?

K. D. T.

QUADRAT DE PARAULES.

• • •
• • •
• • •
• • •

Omplí aquests picls amb lletres que llegides verticalment y de través digan: sa 1.ª retxa, un animal de ploma; sa 2.ª un llinatge; sa 3.ª una planta, y sa 4.ª una part d'es còs.

PERE PENET.

PREGUNTA.

¿Amb à quines tres lletres se pot significá un llinatge, un peix, una còsa que té Palma y no té Madrit, lo que ténen molts d'òssos, una cosa de menja, un abre, y lo qu'hey ha en es camp quant ha plogut?

DUES PAPAYONES.

ENDEVINAYA.

Sense may havè pecat,
Estich sempre entre cadenes;
Y sense enfadarme gens,
Estich que fas flamadeta.

UN INDIOTÉ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

UN QU'HEU VEU: Sentim que à ses glòses que mos envia, es bon fondo no correspònga à sa bona forma.—B. II.: Hem dit mil vegades que no insertam cap escrit que no venga firmat de persona coneguda.—M. C. y S. (*Ibiza*): Agramim sa seua atenció: enviant 4 rs. à sa nostra Administració, quedarà servit.—LENTENÉ: Seguirem aprofitant lo qu'envia.—UN MÚSICH: Lo mateix li deym.

10 ABRIL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.